

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

•Danica• izhaja vsak petek na celi pol in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za $\frac{1}{2}$ leta 1 gl. 80 kr., za $\frac{1}{4}$ leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide »Danica« dan poprej.

Tečaj XLIX.

V Ljubljani, 14. velikega srpana 1896.

List 33.

Okrožnica Leona XIII. o jedinstvi cerkve.

(Dalje.)

„Cerkve dobila je jedinstvo kot naravno lastnost in je jedina, a jo skušajo krivoverci raztergati v več cerkva. Trdimo sedaj, da je stara in katoliška Cerkve jedina i po bistvu i po prepričanju, i po izvoru, i po doveršnosti. . . . Tudi odličnost Cerkve in izvor nje sestaja in izvira iz jedinstva, prekaša vse drugo in nima nič sebi podobnega in jednacega.“ (Clemens Alex. Strom. lib. VII. c. 17.). Jezus Kristus pa res govoreč o tem mističnem zidanju ne govori o Cerkvi drugače nego o jedini in jo imenuje svojo: „Zidal bom svojo Cerkve.“ Naj si izven te Cerkve katero koli mislimo, če je ni ustanovil Jezus Kristus, ne more biti prava Cerkve Kristusova. Tembolj pa je to razvidno, ako se oziramo na namen Božjega ustanovitelja. Kaj je pač pri ustanovitvi Cerkve nameraval, kaj je hotel Gospod Kristus? Nič drugega ko tole: hotel je službo in nalogo, ki jo je sam dobil od Očeta, Cerkvi izročiti zato, da bi jo nadaljevala. To je bil njegov namen in to je tudi izvršil. „Kakor je Oče mene poslal, tako tudi jaz Vas pošiljam“ (Jan. 20, 21.). „Kakor si me ti poslal v svet, tako sem tudi jaz nje poslal v svet“ (Jan. 17, 18.).

Naloga Kristusova pa je bila ta, da je rešil pogina in izveličal to, kar je bilo izgubljeno, to je ne le nekaj narodov in držav, ampak ves človeški rod, ne glede na čas in kraj: prišel je „Sin človekov, da bi se svet po njem izveličal“ (Jan. 3, 17.). „Nobeno drugo ime pod nebom ni dano ljudem, v katerem bi mogli mi izveličani biti.“ (Dej. ap. 4, 12.). To rešitev, katero je Jezus Kristus zadobil, in ob jednom vse iz nje

izvirajoče dobrote mora Cerkve na vse ljudi razlivati in na vse čase razširjati. Po volji ustanovitelja torej mora biti Cerkve jedina v vseh deželah, v vseh časih. Ako bi morala biti več ko jedina, ne mogla bi ostati na svetu in stvariti bi ji bilo treba popolnoma nov človeški rod, o katerem še nikdo ni ničesar čul.

Ravno to bistvo jedinstva Cerkve, ki naj bi obsegala vse ljudi, kolikorkoli, kjerkoli in kedar koli bi bili, videl je Izaija in je opisoval, ko se mu je gledajočemu v bodočnost postavila pred oči slika gore, nenavadno visoke, ki je pomenjala hišo Gospodovo, sveto Cerkve namreč: „In poslednje dni bo ustanovljen hrib Gospodove hiše verh hribov“ (Iz. 2, 2.). Ta gora pa je jedina, „postavljena na verhu hribov: jedina je hiša Gospodova, h kateri bodo nekdanj vrel vsi narodi, da dobe postavu, po kateri jim je živeti: „In vrel bodo k njemu vsi narodi . . . in govorili: Pridite, pojdimo gori k Gospodovemu hribu in k hiši Jakobovega Boga, da nas bo učil svoja pota hoditi po njegovih stezah.“ (Iz. 2, 23.). Ko Optatus Milevetanski te besede navaja, pravi: „Pisano je pri preroku Izaiji: Iz Sijona pride postava in Gospodova beseda iz Jeruzalema. Izaija tedaj na gori (pravi) Sijon ne vidi doline, ampak na sveti (duhovni) gori, ki je Cerkve, ki po celem rimskem svetu glavo kvišku vzdiguje pod celim nebom . . . Cerkve je tedaj duhovni Sijon, v katerem je Bog oče za kralja postavil Kristusa: Cerkve se razprostira po celem svetu, in na tem je le edina katoliška Cerkve.“ (De Schism. Donatist. lib. III. n. 2.). Sv. Avgustin pa pravi: „Kaj je tako očividno ko gora?“ So pa tudi gore, ki so neznane, ker so le na jednom kraju .

Ne tako ta gora, ker je napolnila celo obličje zemlje, in o njej se pravi: **stoji na verhu gora.**“ (In Epist. Joan. tract. I. n. 13.). Poleg tega pa je Sin Božji hotel, da bi bila Cerkev njegovo mistično telo, s katerim bi bil on kot glava v zvezi, podobna človeškemu telesu, katero je nase vzel, kateremu pa že po naravi glava ne sme manjkati. Kakor pa je imel jedno umerljivo telo katero je dal v terpljenje in smert, da bi za služil ceno odrešenja za človeški rod, tako ima tudi jednako mistično telo: v njem in z njegovo pomočjo stori ljudi deležne svetosti in večne blaginje: „Njega (Kristusa) je postavil (Bog) glavo čez vso Cerkev, katera je njegovo telo.“ (Ef. 1, 22, 23.). Raztreseni in ločeni udje ne morejo biti z isto glavo v zvezi tako, da bi ob enem tvorili jedno telo. Sv. Pavel pravi: „Vsi udje telesa pa, dasi jih je veliko, so vendar jedno telo: tako tudi Kristus.“ (1. Kor. 12, 12.). Zato pa imenuje sv. Pavel ono mistično telo „staknjeno in sklenjeno. Glava je Kristus, po katerem je vse telo staknjeno in sklenjeno in po sleherni zvezi pomoči, poleg opravila vsakemu udu odmerjenega.“ (Ef. 4, 15, 16.). Udje pa, kateri so raztreseni in ločeni od ostalih udov, ne morejo biti z ono jedno glavo v zvezi: „Jeden Bog in jeden Kristus, in jedna njegova Cerkev in jedna vera in jedno ljudstvo z vezjo sloge zjedinjeno v terdno jednoto telesa. Jedinost se ne da razcepiti, niti telo razrušiti, ako se mu vzame obveza.“ (Sv. Ciprijan, De cath. Eccl. unitate n. 23.). Da bi Cerkev storil še bolj jedino, da ji Gospod podobnost oživilnega telesa, katerega udje drugače ne morejo živeti, razun če so z glavo v zvezi in iz nje življensko moč zajemajo: če so pa udje ločeni, je njih smert neizogibna: „Ne morejo Cerkev raztergati na drobne kosce. Kar se od debela loči, ne more zase živeti in dihati.“ (Sv. Ciprijan). Kaka podoba pa je tudi mej živim in mrtvim telesom? „Nikdo ni sovražil svojega lastnega mesa: ampak redi in oskerbuje, kakor tudi Kristus Cerkev: ker smo udje njegovega telesa, od njegovega mesa in od njegovih kostij.“ (Ef. 5, 29, 30). Dobiti moramo tedaj drugo Kristusu podobno glavo, družega Kristusa, ako hočemo drugo Cerkev razven one, ki je njegovo telo, narediti. „Glejte, česa se vam je ogibati, glejte kaj morate spolnovati, glejte, česa se vam je bati. Zgoditi se utegne, da se v telesu človeškem ali pa od telesa odreže kak ud, roka, perst noga: ali pa gre tudi duša z odrezanim udom? Ko je bil ud na telesu, je živel, ko je odrezan, izgubi življenje. Tako je tudi človek, katoliški kristjan, dokler živi v telesu: če se loči, postane krivorec: v odrezanemu udu

ni duše.“ (S. Augustinus. S. 166. n. 4.). Kristusova Cerkev je tedaj jedina in vedna: vsi, ki so izven nje, zaidejo od volje in zapovedi Gospoda Kristusa, zapuste pot zveličanja in gredo v pogubo. „Kdor koli se loči od Cerkve in ne doseže Kristusovega plačila, ki zapusti Kristusovo Cerkev. Kdor se ne derži te jedinosti, se ne derži Božje postave, se ne derži vere v Očeta in Sina, nima življenja in zveličanja. (S. Cyprianus. De cath. Eccl. unitate n. 6.) (Dalje sledi.)

Čudovita najdba ukradenih sv. hostij.

(Konec.)

Med tem pa še ni bilo pobožno ljudstvo zadovoljno. Zvedeli so namreč, da je bilo v obeh ciborijih blizu 100 posvečenih hostij, ko so jih tatovi ukradli iz tabernakelja. Štirideset se jih je torej našlo, kam so pa prešle ostale? — 26. svečana zvečer je prišla zopet velika množica ljudstva na kraj čudovite najdbe.

Dalj časa so tam molili. Več ljudi je videlo lučico na tleh ob skednju kmeta Kapočija. Ob istem času so ugledali tudi duhovnik Lundinier, Karmen Guarino in Jožef Orezil, kako se na podnožju drevesa vzdiguje nekak plamenček, ki je bil na koncu kakor cvetka, — in ki je zopet kmalu izginil. Preiskovali so potem tla okoli skednja, — toda vse iskanje je bilo brezvspešno.

Drugi večer hite oni trije mladeniči, katerih se je Bog poslužil, k Hijeronimu Guarino.

„Oče“, so rekli, „čuli smo zopet krik od kraja, kjer so bile najdene sv. hostije. Popraševali smo vsled tega in zvedeli, da se je luč vnovič prikazala.“

„In jaz“, pristavi Orezil, „sem začel obujati dejanje vere, upanja in ljubezni, in takrat, ko sem izrekel besede ljubezni Božje, smo zopet videli, da se je luč iz zemlje vzdignila.“

Guarino je šel z njimi. Ko so prišli na omenjeni kraj, začno moliti lavretanske litanije. Kar se začuje od vseh stranij klic: „Luč!“ — Duhovnik pa terdi, da ne vidi ničesa, in nadaljuje gorečo svojo molitev, da bi potolažil nesterpnost ljudstva. Kmalu na to pa mu vzame vid kot blisk hitra ognjena praska. Trese se na vsem životu, prevzet od skrivnostnega strahu se zgrudi, naredi s perstom znamenje sv. križa na mestu, kjer je svitli žarek proderl iz zemlje in svetuje, naj tam zemljo izkopljejo. Kopali so dolgo časa, — pa brez vspeha, Jožef Orezil pa je terdil, da morajo kopati drugje in sicer ravno na tistem mestu, kjer se je svetloba pokazala.

„Tukaj“, pravi in poklekne ob enem, da bi natančno zaznamoval prostor, „tukaj morate skerbno kopati!“

Potem položi roko na tla, vzame nož in začne sam kopati. Kar zasliši neko šumenje, podobno hostiji, ki se jo zlomi; vsled velikega vznemirjenja preneha. Ugleda pa pred soboj nekako dolbino, pokrito s kupom persti; več kot 50 hostij je ležalo v nji; bile so še čisto bele in popolnoma nepoškodovane, ravno tako kakor one, ki so jih našli pervikrat.

Zavladala je splošna radost, ko so jih s polja prenesli v cerkev. Saj je ljudstvo imelo tudi dovolj vzroka,

da slavi Boga vsled čudeža, — ker so bile vse posvečene hostije zopet najdene. —

Vse te posameznosti so vzete iz pravnih aktov; ohranjeni so namreč še v nadškofovskem arhivu v Neapolju.

Ginljiva je tudi sledeča čertica, ki nam je bila ohranjena po župniku iz Paterno a; njegovo pripovedovanje je namreč nekak odmev stalnega izročila v tej deželi.

V času med Božjim ropom v cerkvi in prikazovanju lučic je videl na njivi večkrat neki oslovski gonjač, ki se je zvečer vračal v Neapel, noko ženo, naslonjeno na drevo. Nekega večera se ojači, se ji približa ter jo vpraša, kaj dela sama na tej njivi. „Stojim tukaj“, je odgovorila, „da čuvam svojega Sina!“ — Ko so posvečene svete hostije našli, so precej vedeli, da je bila to najberže sv. Devica. Najdene svete hostije je pa še gen. vikar neapeljski dokončani cerkveni preiskavi spravil v dve kristalni posodi s srebrnimi ročniki, ter jih je tako izpostavil vernikom v češčenje.

Ne čudi se blišču svetih hostij; saj obseza vsaka sveta hostija Gospoda večne krasote, kateri je dal solncu njegov blišč; da nima sveta hostija v naših cerkvah tega blišča, je večji čudež, kakor čudež v Paternu; iz gole neizmerne ljubezni do tebe skriva Jezus tukaj svojo krasoto, ker kdo bi se potem še upal ga sprejeti? Če torej kljub jednostavni podobi njeni sveto hostijo z vsem spoštovanjem častiš in jo z dobrim pripravljanim večkrat sprejmeš, imaš tedaj veliko in nad vse krasno zaslugo vere; „kajti blagor jim“, govori Gospod, „ki ne vidijo, pa vendar verujejo“. O, kako boš enkrat gledal v večnosti, ko spoznaš, da je bilo veličastvo Božje ravno tisto, katero si sprejel in ljubil, tako neznatno v podobi male hostije! Da, če imaš le za 5 vinarjev vere, lahko umeješ, zakaj najsvetejši Zakrament zasluži vso ljubezen in češčenje, katerega smo mi zmogni. Ne čudi se tudi ženi, ki je čula ob drevesu. Marija spozna svojega Sina ravno tako dobro v hostiji kakor v nebesih in nima večjega veselja, kakor če vidi, kako ljubijo ljudje njenega božjega Sina na zemlji.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. (Evharistični shod v Ljubljani dne 30. julija.) Kako se je telaj shod veršil? Natanjko po naznačenem vsporodu smo se zbrali zjutraj ob pol 9. uri v tukajšnji uršulinski cerkvi k dopoldanski cerkveni slovesnosti, ktere se je smelo vdeležiti tudi ljudstvo in se je je v resnici tudi polnoštevilno vdeležilo. Pridigal je najpervo prečast. g. K. Heidrich, iz družbe lazaristov. V dobro tričetert ure trajajočem govoru je gospod z njemu lastno vnemo govoril o sv. R. Telesu sploh, o dolžnosti češčenja in obiskovanja najsv. Zakramenta, posebej pa še o pomenu in namenu družbe „duhovnikov molivcev presvet. R. Telesa“. Besede, ki so prihajale iz serca, ljubečega presv. Zakrament, segale so tudi v serca poslušalcev ter jih takorekoč pribile k tabernakelju. Po govoru so opravili prevz. g. knezoškof pred izpostavljenim sv. R. T. slovesno sv. mašo, pri kateri so stregli skoro sami duhovniki. Ob pol 11. uri na to se je pričelo zborovanje v škofijski dvorani. Pričel je je vodja te duhovske družbe, preč. g. kan. Flis. Go-

voril je o namenu tega shoda, o zgodovini te družbe „duhovnikov častilcev“; omenjal pohvalno in priznalno pismo sv. Očeta o tej družbi ter končno z gorkimi besedami vse spodbujal za njo. O „sv. R. Telesu in duhovniku“ je govoril preč. g. Ache, iz Jezusove družbe. Govor je bil res poln jedernatih mislij. Duhovnik je to, kar je, — le po sv. R. Telesu; zato mora biti tudi vnet za sv. Rešnje Telo ter delati za njegovo čast. Sv. Rešnje Telo je v nekem oziru — največje delo Božje. Pri včlovečenju se je Bog močno ponižal, ker je nase vzel človeško telo; na križu je bil neskončno ponižan, ker je bilo tam skrito njegovo božje veličastvo — a najbolj je ponižan v „zakramentu ljubezni“, ker tu se vidi samo podoba kruha in vina; čuti ni nikakega življenja. Samega sebe se je Jezus tu takorekoč popolnoma uničil: res velikansko delo božje ljubezni do človeštva, delo božje vsemogočnosti je sv. R. Telo. — Kristus je sicer hotel bivati v ubožnem hlevu betlehenskem; revščine se ni bal, a pregrešnih rok in serc se je ogibal; zato si je za družbo izvolil le čisto Marijo in Jožefa, iako mora tudi duhovnik in vsak človek, ki je večkrat v zvezi z Jezusom, imeti nekoliko svetosti Marijine, Jožefove, apostolov in pa mučencev. Revščine se Jezus ni bal, a pregrešnih rok in serc se je bal. Kako pomenljivo in podučno!

Po tem je preč. g. gvardjan P. Hugolin kaj zanimivo razpravljal razmerje med „sv. R. Telesom in ljudstvom“. Imenoval je ta Zakrament — „solnce naše vere“. Kakor cvetka potrebuje solnce, ako hoče obstati, vspevati, tako potrebuje duša sv. R. Telesa, ako se hoče na dobrem potu ohraniti. Najsvetejši Zakrament je dalje svetišče in središče kat. gibanja; On je hrana našim dušam, da se ohranijo v duhovnem življenju — Govoril je dalje, kake dolžnosti ima ljudstvo do tega Zakramenta: moliti ga mora, prejemati ob praznikih in prilikah in obiskovati. In končno je pozivljaj, da naj se ljudje zopet vernejo k Jezusu v sv. R. Telesu. Dandanes dere vse po vživanju; tako burno je vnanje življenje — a blizu Kristusa se serce umiri, odpočije in oddahne. Tu se uredi človekovo dušno stanje; tu se rode pravi značaji. Govor je bil res temeljit in globoko premišljen. Po govoru je prebral preč. g. Flis dva pozdrava iz goriške škofije, katerih jeden je izrazil željo, naj bi se ustanovil slovenski evharistični list — „Slovenski pelikan“. O tem se je vnel daljši in bolj živahen razgovor. Posebno je g. kapelan Pristov v daljšem govoru priporočal, naj bi se napravil mesečni slovenski list, ki bi prinašal stvarino samo o sv. R. Telesu ter se razširil med ljudstvom. Temu predlogu je priterjeval g. župnik Malenšek s končnim pristavkom, da bo pozneje „Slovenski pelikan“ prinašal lahko poleg sv. R. Telesa tudi kako drugo nabožno-cerkveno razpravo; in tako se je končno nekako strinjal s prof. Keržičem, ki je predlagal: naj bi z novim letom izhajal jeden sam cerkveno-nabožni list, ki bi vsopredno z „Domoljubom“ izhajal vsacih 14 dnij („Domoljub jeden teden, cerkveni list za ljudstvo drugi teden itd.), in kateri bi prinašal poročila o bratovščinah, o Mariji, dušah v vicah i. t. d. — sploh cerkveno življenje; stalna rubrika, stalni predal v njem naj bi bil pa posvečen sv. R. Telesu, kar je pristavil stolni vikar Birk. „Torej ne dveh, temveč jeden sam cerkveno-nabožni list za ljudstvo! „Konečno se je pa po nekakem glasovanju vendar le izrekla želja po

mesečniku — „Slovenskem pelikanu“. — Dopoldansko zborovanje je trajalo do 1 ure. Ob pol 3. uri se je zopet pričelo. Preč. g. prof. dr. Janez Janežič je govoril o „sv. R. Telesu, in socialnem prašanju.“ Rekel je, kedar bomo spolnovali Kristusove besede: „Iščite najpoprej Božjega kraljestva in njegove pravice, in vse drugo vam bo priverženo.“ potem bo lep red v človeški družbi, ne pa taka razpertija, kakoršna je zdaj med delavci in delodajalci. Božje kraljestvo je pa — v sv. R. Telesu! Kristus v tem zakramentu bo vse ljudi učil medsebojne ljubezni in pravičnosti — in mir bo! Preč. g. župnik Brenc pa je povdarjal veliko potrebo češčenja sv. R. Telesa zlasti v današnjih časih. —

Prevzv. g. knezoškof so na to govorili nad jedno uro. Povdarjali so, kako sv. R. Telo vpliva na duhovnike, na ljudi; kako spremeni in poboljšuje one, ki ga s hrepenjenjem in vredno prejemajo — na drugi strani se moramo pa tudi duhovniki in verniki vedno zavedati, kaj je sv. R. Telo; s kom imamo tu opraviti, in gotovo Mu bomo pripravili vedno prebivališče. —

Konečno se je preč. g. kanonik Flis zahvalil prevzv. knezoškofu in društvenikom za tako obilno vdeležitev, govornikom pa za prelepe govore. Zaterjeval je potem slovesno, da se hočemo duhovniki tesno oklepati dveh rešilnih zvezd: sv. R. Telesa in rimskega papeža, sploh od njega postavljenih škofov, ter o tem podučevati, v tem vterjevati tudi ljudstvo. Zborovanje je bilo zaključeno.

Društveniki so se spet podali v nunsko cerkev, kjer je bila ob pol 5. uri tiha molitev, tiho počeščenje izpostavljenega presv. Zakramenta; ob četert na 6. uri pa litanije presv. Imena Jezusovega, ktere so imeli prevzv. knezoškof sami pri obilni asistenci. Vernega ljudstva je bila cerkev že polna, ko so duhovniki prišli v cerkev. Omenjati moramo pohvalno še čč. redovnic uršulink prelepo povsem liturgično petje, ktero je že itak pomenljivo cerkveno slovesnost še bolj pozlgovalo.

Tako je bil končan prvi evharistični shod za ljubljansko škofijo. Kristus je ogenj, ki vnema, ki vžiga. Ta Kristusov ogenj je vnel duhovnike, da so se vpisali v to novo društvo ter prišli k evharističnemu shodu; ta ogenj ljubezni do Izveličarja jim je še bolj vsplamtel zdaj po molitvi pred izpostavljenim sv. R. Telesom in po jedernatih govorih; ta ogenj, upamo, ne bo vgasnil, temveč gorel vedno bolj in bolj; objemal bo daleč na okrog serca vernikov ter jih vnmel za dejansko ljubezen do Jezusa Kristusa, za kerščansko življenje. In ako se to zgodi, srečni bodo duhovniki in ljudstvo to in onstran groba.

Iz Ljubljane 10. avgusta. (Romanje katoliškega društva za delavke na Žalostno goro pri Preserji.) Katoliško društvo za delavke je preteklo nedeljo 9. t. m. pod vodstvom društvenega predsednika prečastitega gosp. kanonika Janeza Rozmana, priredilo prvi izlet k imenovani božjepotni cerkvi, ki se je nepričakovano dobro obnesel — Zjutraj ob 5. uri zbrale so se društvenice na Bregu ter zasedle 11 velikih voz. Med prepevanjem pobožnih pesnij in litanij je čas dolge vožnje romaricam prav kmalu potekel. Na goro smo prišli okoli 8. ure. — Pod cerkvijo se je vredila dolga procesija, ki se je med priterkovanjem zvonov in pokanjem topičev pomikala proti svetišču „Žalostne Matere Božje.“ Prelepa cer-

kev je bila ta dan zunaj z zastavami in znotraj s cveticami najličneje ozaljšana. Hvala za to gre č. g. kapelanu preserškemu Fel. Knižek-u, ki je vse potrebno vravnal ter pripomogel, da se je služba Božja slovesno opravila. — Ob pol 9. uri je imel sv. mašo pred Najsvetejšim preč. g. kanonik Rozman. Po sv. maši pa je bilo skupno sv. obhajilo drušvenic. Nato je stopil na prižnico društveni podpredsednik stolni vikar Matija Mrak. Govoril je o Žalostni Materi Božji ter o sadu, katerega naj bi premišljevanje njenih bridkosti rodilo v sercih navzočih delavk. — Po pridigi je bila druga sv. maša. — Ob 11. uri je molil preč. g. predsednik sv. Križev pot, ki je po kapelicah okrog cerkve prav primerno razpostavljen. — Zmerno kosilo, za katero so društvene rediteljice z voditeljico na čelu skerbele kakor prave Marte, je bilo na prostem, dasi smo imeli dežnike vedno pripravljene, boječ se, da se nam okusna juha vsled dežja le preveč ne pomnoži. — Ob tričetert na 3 se je molil Žalostni del sv. rožnega venca in na to je sledil krasen govor preč. g. predsednika o Božjih potih. V poljudni in le njemu lastni prijazni besedi je g. govornik naslikal pogoje, pod katerimi naj kristijani opravljavljajo Božja pota, da ne bodo, kar se tolikrat zgodi, Bogu — na pot. Ko pa se je g. govornik začel poslavljal od „Žalostne Majke Božje“, in ko je navzoče začel izročati v njeno varstvo, tedaj je stekla marsikatera solza v dokaz, da so govornikove besede našle pot v serca, in da to romanje ne bo ostalo brez zaželenega sadu. — Po govoru so bile slovesne pete litanije in molitve za popolni odpust-k. — Le prezgodaj se je približal čas odhoda. Še enkrat so se društvenice zbrale okoli Marijinega oltarja, društveni pevski zbor, kateri je ta dan neumorno s krasnim petjem povelečeval vso slovesnost, je zapel „Slovo od Marije“, in hajd po hribu doli na pripravljene vozove! Dež, ki nam je celi dan prizanašal, se je med vožnjo v Ljubljano prav pošteno znošil nad nami. Toda veselih spominov na prvo romanje k Žalostni M. B. drušvenicam gotovo ni izpral. Upamo, da bodo ti ostali in pripomogli k nadaljnjemu razvoju in blagodejnemu delovanju katoliškega društva za delavke v Ljubljani! —

Vranja Peč, 6. avgusta. Že dolgo se nismo nič oglasili v Vašem cenjenem listu. Seveda: vse je bilo večinoma pri starem. A zadnje dni so se godile pri nas spomina vredne reči.

Že dobrih 11 let je preteklo, odkar smo dobili za župnega vpravitelja čverstega duhovna vč. gosp. Valentina Pečnik-a. To vam je blag pastir, ki si zna pridobiti serca svojih ovčic. Skozi celih 17 let je nevtrudljivo deloval med nami ter si pridobil občno čislanje in splošno ljubezen. Kako je lepo vredil našo župno cerkev in župnišče in koliko dobrot dušnih in telesnih nam je skazal, ne morem tukaj razkladati. Neprestani trud za blagor njegovih podložnikov mu je naposled nakopal terdovratno bolezen, ki ga je zadnja leta zelo ovirala pri njegovem delu. In ta pri-ljubljeni dušni oče nas je včeraj zapustil in šel pastirovat v Špitalič.

Zaradi bolehnosti se je v nedeljo poslovil samo s kratkimi besedami, a oči vseh so bile s solzami napolnjene. Kaj še le včeraj, ko je zadnjič daroval pri nas sv. mašo. Verni so se je vdeležili v obilnem številu. Ko se je č. g. Pečnik poslavljal od vsacega

altarja posebej, nastal je v cerkvi tak jok, da se je slišalo po vsej vasi. Takoj po sv. maši se je odpeljal proti Špitaliču.

A žalost se je kmalu spremenila v veselje. Popoldan na to je šlo ljudstvo čakati s cerkvenimi banderami novega dušnega pastirja vč. g. Fr. Kreka do prvega slavloloka. Občinski zbor je pa šel prav do meje naše župnije. Kmalu naznani opazovalec z drugega griča, da prihaja voz. Topiči zagerme, in zvonovi veličastno zapojejo v pozdrav novemu g. duhovniku. Najprej ga pozdravi občinski zbor, pri prvem slavloloku pa 3 deklice s cvetličnim šopkom.

Med molitvijo sv. rožnega venca, med germenjem topičev in med slovesnim zvonjenjem dospemo na posled v župno cerkev, kjer zmolimo lavretanske litanije in prejmemo blagoslov s presv. R. T. — Še dolgo so germeli topiči in utihnili šele proti večeru. — Ta dan je bil za nas res dan prave žalosti in dan odkritosrčnega veselja. — Zdaj pa še nekaj o vremenu. Ko se danes zjutraj prebudim, divjal je zunaj hud vihar. Strele so švigale po zraku sem ter tja, veter je bučal, med dežjem je padala debela toča, ki je naredila precej škode. Kar se hudo zablisle, in strela vdari sredi vasi Spodnje Paloviče v skedenj treh gospodarjev. K sreči so prihiteli ljudje od vseh strani skupaj, da so obvarovali okoli stoječa poslopja. Tudi naš novi župni upravitelj je prihitel na pogorišče, in spodbujal gasilce, ki so dobili pri njegovi navzočnosti večji pogum. Živina se je srečno rešila, a kerma je vsa pogorela trem gospodarjem, ki so jo v dotičnem skednju hranili.

Tako se pri nas spreminja vreme. Nesreča nikoli ne praznuje. Bog nas obvaruj novih nezdod!

Palovičan.

Razgled po svetu.

Sv. Oče Leon XIII. so pretečene dni sprejeli veliko romarjev iz Amerike, predsedovali so slovesnemu zboru sv. Frančiška Asiškega, sprejeli tudi člana pripravljalnega odbora za prvi protiframasonski shod, ki se bode, kakor je „Danica“ že poročala, prihodnji mesec veršil v Tridentu. Vsled tega so se sv. Oče zelo utrudili, tako da jim je telesni zdravnik, dr. Laponi, svetoval, naj iz previdnosti ostanejo jeden dan v sobi.

Dne 9. pret. m. so sv. Oče sprejeli škofa viterberškega, ms. S. Clarija, kateri jim je v dar prinesel oni ciborij iz katerega so pred 75 leti sprejeli prvičkrat sv. obhajilo.

Dunaj. (Katoliško gibanje med moškimi. — Dalje.) V nedeljo zjutraj na to je močno deževalo. Več sto mož je prejelo sv. zakramente. Ob 9. uri je stopil na prižnico P. Kolb, ter govoril o tem, zakaj katoličani častimo Marijo. Pridiga je bila globoko premišljena ter močno vplivala na tisočerne poslušalce. Po dopoldanski službi Božji so si ogledali Dunajčanje Marijino Celje z okolico in razne zanimivosti. Popoldan je povedal P. Abel zbranim možem, kake telegrame udanosti in ljubezni so poslali sv. Očetu in presvitlemu cesarju, dunajskemu kardinalu in več drugim imenitnim osebam svetnega in duhovskega stanu. V teh telegramih zaterjujejo, da pri milostnemu oltarju Matere Božje molijo za vse. Seveda od vseh teh so prijeli zopet v znak hvaležnosti in naklonjenosti kaj laskave telegrame za odgovor. —

Popoldan so nameravali božjepotniki napraviti slovesno procesijo s svečami okrog cerkve in po tergu. In res, čez 200 mož se je zbralo okrog 8. ure v lepo versto; vsak je imel svečo v roki; hoteli so iti na prosto, a preveč je deževalo; zato so med petjem napravili procesijo kar v cerkvi. Veličasten je moral biti prizor s korov. Pesem iz 100 gerl je odmevala po velikih cerkvenih prostorih. Ko so bili vsi zbrani okrog prižnice, prišel je zopet P. Abel, da bi govoril večerni govor. Njegov poljudni govor so vsi verno poslušali. Pridigal je o tem, kako je človeška družba v tesni zvezi z neko višjo, Božjo, večno močjo, koja ves svet vlada in vodi, in kateri se bo moral konečno vsak pokoriti, če prav se zdaj noče. Spominjal se je posebno Tirolske, koja se je pred 100 leti posvetila presv. Sercu ter to z nova letos storila, kakor smo v „Danici“ že opisali. Zgodovinsko je dokazal, kako je to presv. Serce Jezusovo varovalo v različnih nevarnostih ne samo Tirolske, temveč tudi Avstrijo in celo habsburško hišo. Z ozirom na to pomoč presv. Serca v preteklih dneh, in z ozirom na prihodnje razpertije, ki bodo še prišle na svet: ko se bode odločen boj bil med Bogom in brezboštvom, med Kristusom in antikristom — z ozirom na vse to pozivlje P. Abel zbrano množico, naj se še ona posveti močnemu Sercu Jezusovemu, ktero je bo varovalo v hodih stiskah. Pervi lep izgled naj tu zopet dajo dunajski možje! in res se je tako zgodilo: na koru so zapeli prvo kitico pesmice na čast presv. Sercu, na to je P. Abel zopet nadaljeval ter molil ono molitev, s ktero se človek posveti presv. Sercu; za P. Abel-om so glasno molili vsi možje z gorečimi svečami v roki. Lep je moral biti ta prizor! Drugi dan t. j. v ponedeljek so se darovale sv. maše od 4. do 8. ure; med tem je še več mož prejelo sv. zakramente. Čez 1800 jih je bilo obhajanih oba dnij. — Prišel je čas za odhod na Dunaj nazaj. Posebni vlaki so bili na kolodvoru že pripravljeni. Eden izmed njih je bil okrašen z zastavico in napisom: „Hoch P. Abel!“ („Živijo P. Abel!“) Tako znajo Dunajčanje častiti duhovnika jezuvita, kateri jim je vedno oznanoval „edino potrebno“: Povernite se nazaj h kerščanskemu življenju oklenite se Kristusa, dajte slovo verski brezbriznosti — liberalizmu, „iščite najpogreje Božjega kraljestva in njegove pravice!“ Vlaki z veselimi božjepotniki so odžvižgali in odderdrali; prebivalstvo jih je na vseh postajah še bolj priserčno pozdravljalo kakor popred, in ob pol 12. uri po noči so prišli na Dunaj. Sprejela je z vidno radostjo dunajske moze nebrojna množica, ki jih je čakala na kolodvoru — zlasti pa žene in otroci. Gotovo so bile verne žene te božje poti svojih mož in njihovih spovedij bolj vesele kakor da bi bile same šle in prejele tam sv. obhajilo. Saj povsod dobro ženo, pridne otroke najbolj boli to, če mož nekerščansko živi ter se nič ne meni ne za cerkev, ne za spoved itd. „Bog ve, koliko let že ni bil pri spovedi“, to jih najbolj peče. Bog sam ve, koliko pobožnih molitev se pošilja dan na dan proti nebesom iz serc pobožnih žena in dobrih otrok — za možovo, očetovo spreobrnjenje! — Ta izgled versko probujenih dunajskih mož naj bi posnemali možje po drugih krajih, in potem bo kmalu prenovljeno lice človeški družbi.

Avstrija. Presv. cesar je z najvišjim odlokom z dne 28. jun. t. l. dovolil, da se v tridentinski škofiji sme naseliti kongregacija najsv. Zakramenta.

Glavni namen te nove cerkvene družbe je, da njeni člani opravljajo pred izpostavljenim presv. R. T. večno molitev po dnevi in po noči skozi vse dni celega leta. Vsled cesarjevega dovoljenja se bodo oč. očetje te družbe naselili v kratkem v Stillendorfu pri Bocenu. Upamo, da bode ta nova družba presv. Zakramenta naši Avstriji v največji duhovni in gmotni dobiček. —

Rusija. Na prvem mestu objavlja "Danica" zadnje okrožno pismo sv. Očeta „o jedinstvu sv. cerkve“. Kakor smo že poročali, da so se tega pisma zelo razveselili na Angleškem, tako prinašamo danes veselo novico, da tudi ruski časniki zelo ugodno pišejo o njem. „Novosti“, velik časnik, ki izhaja v Petrogradu piše, da tudi Rusom misel o združenju s katol. Cerkvijo vedno bolj ugaja in da je to misel v javnosti treba velikokrat pretresovati, ker je v veliko korist države same.

Zgodovina samostana Mariannhill v Afriki. (Dalje) — (P. E. D. Trapist v Mariannhillu.) Bilo je 29. julija, na praznik sv. Marte, kateri je Božji Odrešenik nekoč rekel: „Marta, Marta! skerbna si in si veliko prizadevaš, a le jedno je potrebno.“

Kako dobro je bilo, da so prišle našim Trapistom takoj besede Jezusove na misel; kajti v katerem srcu bi v takih razmerah glasno ne klicalo: „Kaj si zapustil in kaj si našel?“ Prišleci so morali s silo svoje misli prikrivati, tako slaba ja bila zemlja, kamor so prišli. — S par pogledi so pregledali vse. Prostor je bil nekaj metrov nad enakomerno planjavo in na jedni strani je mejil na „White-River“ (Bela reka).

Od tukaj je bil razgled po neizmerni ternjevi puščavi. Pa naj kdo nikar ne misli, da je tu pa tam kako ternje kakor v Evropi ne, v Dunbrody sploh ni bilo družega kakor ternje in bičevje. Kdor je pa prišel kedaj že z afrikanskim goščavjem v dotiko, spominja se ga gotovo le s strahom. Neki pater, ki je bil v Dunbrody, mi je pripovedoval, da je hodil nekega dne še kot novinec med gorovjem sem ter tje, ko je ravno lahni vetrič pihljal. Čez jedno uro začuti neznesno zbadanje, ki je bilo od minute do minute večje; naposled so opazili, da je vsa obleka nabodena z malimi ternji; ni bilo drugače. — dati so mu morali drugo obleko.

Opomniti je še, da ima tukaj vsak jarek, v katerem se po dežju voda nabere, častni naslov „River“ (reka). Celo na zemljevidih se dobe taki „River-si“, ki bi pa niti orehove lupine ne deržali. Ker je pa voda v Afriki dragocenejša kakor zlato, zato so tudi tisti kraji veliko dražji, pri katerih je na zemljevidu več „River-ov“ zaznamovanih. Če bi tukaj tekla kak pošten potok, ki bi mogel goniti mlin (kakoršnih je po Kranjskem in Štajerskem vse polno) imenoval bi se prav gotovo „splendid River“ (cdlična, sijajna reka).

Ko so škof in trapisti opazovali to čudno okoličje, bi se bili najrajši jokali; na vseh licih se je bralo, da so prevarjeni!

Po skromni južini katero je pripravila neka hotentotska družina, gredo bratje v okolico vsak po svojem opravku, največ jih je iskalo vode. Nekateri so pa sedeli na tleh s povešenimi glavami in se niso brigali za nobeno stvar. Proti večeru pridejo vsi nazaj. Nihče ni prinesel veselega poročila! Nekateri so prišli k P. Francu in ga rotili, da v resnici ne

zahtevajo nič posebnega od samostanske kuhinje, ker se to do smerti utrujenemu Trapistu ne spodobi; vendar ne bodo mogli, kakor se vidi, v tej puščavi zadostiti zahtevam želodčevim, — naj se torej povernejo! Kako bridka poskušnja precej prvi dan v temni deželi! In kolika dušna muka voditelju trapistov, P. Francu! Bratje pridejo k njemu in mu tožijo z očitanjem: „Zakaj si nas vzel iz tihega samostana v Bosni, da tukaj poginemo?“ Ako bi opazovali položaj še z duševnimi očmi, opazili bi trume zlih duhov, ki se trudijo, da bi slabo voljo bratov še pomnožili; zli duhovi so namreč opazili, da jim vreti nevarnost od strogih menihov. In res! Ako bi Bog pripustil, propadla bi bila današnja svetovno znana naselbina trapistov v Južni Afriki že prve dni svojega obstanka.

Toda P. Franc, ki je bil zaradi morske bolezni še vedno nekoliko slab, ni izgubil zaupanja v Boga. Opisal jim je mali in težavni začetek „Marija-zvezde“, kjer je imel le štiri moše in si je moral sam dobiti denarja. Tu je pa privedel seboj trideset mož in ima blagajničarja in očeta v osebi škofovi, zato je pripravljen tukaj živeti in umreti („hic dormiam, hic requiescam!“) In da bi ne snedel svoje besede, hotel je, kakor nekdanj Španci, ko so prišli v Mehiko ter za seboj ladije zažgali, da bi bili prisiljeni dalje prodirati. — hotel je zažgati most za seboj s tem naznanilom, da ne gre več nazaj — All right! (reci: al reit! t. j. vse prav! je rekel škof in je odšel s svojim spremstvom).

Bratje so vnovič oživel, ko so videli serčnost svojega voditelja, kajti prav malo jih je mislilo, da bode P. Franc tu ostal. Drugi dan so peljali vso večjo in težjo pertljago razun velikega lokomobila. Kuhinja je bila napolnjena z raznoverstnimi jedili, ki se dajo ohraniti, katerih se pa bratje niti poslužiti niso smeli po strogih redovnih pravilih. Vsakdanji njih živež opoldne in zvečer je — turšični močnik. Egipčanski menihi in puščavniki pred 15 stoletji so imeli gotovo kaj večjo spremembo v svoji čeprav borni hrani! —

Med tem so pripeljali tudi tisti „lokomobil“, s katerim bi vodo iz „White River“ na samostansko ravnino napeljali. K nesreči pa niso vzeli iz „Marija-zvezde“ nobenega strojevodje, zato sta šla dva angleška ključavničarja na delo, ki sta si sama nadela naslov „ingeneers“ (inženirja). Posledica tega je bila, da lokomobil ni ničesa opravil. Ta dva sta prišla pozneje še enkrat, pa zaman. Čas in denar je bil zapravljen, vode pa le ni bilo, ker gospoda „inženirja“ niti sanjala nista o delovanju kakega lokomobila. Brat mizar je pa napravil nekaki mlin na sapo, ki je vodo iz potoka na pólja prav izvrstno navažala. —

Opomniti je. Častiti gospod misijonar, neutrudljivi naš dopisnik, prosi goreče, naj priporočimo jako žalostno zadevo molitvi cenjenih „daničin“ bralcev, zlasti tretjerednikov. — Dne 20. maja tako piše, odrinilo je 6 oseb broječa misijonska karavana iz našega samostana, da bi med zamerci v notranji Afriki začeli oznanjevati sv. vero. Šli so neizmerno daleč. (Daljava je večja kakor od Tersta do Petrograda.) Po morji so se vozili tri dni, potem dva dni po železnici, jeden teden so hodili peš do neke naselbine, kjer so si 50 nosačev najeli. Tam je napadla jednega brata huda želodečna bolezen, jednega pa

je hudomušen osel s kopitom tako hudo udaril, da bi kmalu umrl. Siromakoma niso mogli čisto nič pomagati, ker so med potom potepuhi škrinjico z zdravili ukradli. Sredi puščave jih tudi niso mogli ostaviti, zato so šli zaupajoč v voljo Božjo naprej. — Tako se je glasilo zadnje poročilo. — Potem so izginili, in nihče ne ve povedati, kje so. Že večkrat smo berzobjavili, toda zadnji odgovor je bil: „Divjaki so vse ceste in telegrafe razdžali“. Vedeti morate namreč, da divja v deželi Mašona huda vojna med belimi in črnimi Vojne so krivi sebični in oholi Angleži. Domačine so tako razkačili, da brez usmiljenja vsakega umore, bodisi Anglež ali Francoz ali Nemec, bodisi kristjan ali mahomedan menih ali vojak. Angleže so v nekem mestu divjaki tako obkolili, da si ne morejo čisto nič pomagati; že od lakote pomirajo. Med njimi je tudi več jezuitov, katere so vojaki seboj v tabor odpeljali, da bi bili bolj varni. Vendar smo o tem prepričani, da naših Trapistov ni v tem mestu, ker šli so v notranje dele afriške. Zato se bojimo, da bi jih divje zveri ne raztergale, ker tam je neizrečeno veliko levov in risov, — ali so jih pa černuhi zasačili in pomorili. Častiti bralci „Danice“ bodo umeli zdaj, zakaj jih prosim molitve, namreč, da bi mili Bog moje sobrate obvaroval v groznih nevarnostih, in da bi že vendar enkrat menjali žalostni časi v Južni Afriki, — da bi Kristus zavladal med ubogimi črnimi narodi

P. Emanuel Drevenšek.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec veliki serpan (avgust.) 1896.
(Spis poterjen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Misijon na Islandiji.
(Konec.)

S škofom Jon Arason-om je zamerla tudi katoliška vera na Islandiji in pričel se je nad 200 let trajajoči čas terpljenja. Deželo so Danci izmolzli in skoro brez varstva dopuščali, da so jo angleški razbojniki pustošili, in marsikomu bi se zdelo neverjetno, — da so se prikazovali celo mahomedanski morski tolrovaji iz Algira na islandski obali ter ugrabili cele trume tamošnjih prebivalcev in jih odtirali v sužnost. Splošne bolezni, živinske kuge, bljuvanje ognjenikov in sploh vse gorje je obiskovalo ubogo Islandijo. Proti koncu minulega stoletja se je skercilo število stanovalcev na 38.000 duš. Toda svoje duševne moči narod ni izgubil in ravno tako ne ljubezni do domovine; še vedno imajo pregovor: Islandija je najboljša dežela, na katero sije solnce.

Ko so se Islandci že v 18. stoletju prebudili k novemu znanostnemu življenju, dobili so v teku zadnjega stoletja od Dancov zopet veliko politično prostost in samostalnost. Tudi vsa katoliška sporočila se niso poizgubila. Še krepkeje vlada vera in ljubezen do Jezusa Kristusa, nežna pobožnost do Njegovega terpljenja, in najvišje češčenje do najsvetejše Matere Njegove.

Leta 1326, pripoveduje zgodovina, se ni mogla darovati na katoliški Islandiji nobena sv. maša, ker ni bilo nobene ladije, ki bi pripeljala na Islandijo vina, (tam namreč vsled merzlega podnebja ne raste vinska terta,) kjer pa tudi nikakoršno žito ne raste, in

je kruh le redka stvar. Veliko dalje je morala ostati Islandija brez sv. daritve in vseh drugih milostij kat. življenja po smrti zadnjega škofa l. 1550.

Leta 1859. sta prišla slednjič po tristoletni ločitvi zopet dva kat. misijonarja na Islandijo, francoska duhovnika Bernard in Baudoin. Vstanovila sta misijonsko hišo in sezidala kapelico; luteranski pastori in vradniki pa so jima tako nasprotovali, da sta jo morala zapreti. Bernard je šel na Farörske in Šetlandske otoke, Baudoin je pa ostal na straži. Spisal je novo katoliško versko knjižico v novo-islandskem jeziku l. 1865. Leta 1874 je prinesla seboj novo opravo in s tem tudi versko prostost. Vendar se jih je le malo spreobrnilo. Bolehnost je pa prisilila Baudoin-a, da se je povernil na Francosko, kjer je umrl leta 1876. Naposled je naročil Leon XIII. leta 1895 apostoljskemu vikarju na Danskem, mnsgr. pl. Euch-u da naj na novo vstanovi misijon na Islandiji. Dva duhovna iz danskega misijona sta šla neutegoma na Islandijo, kjer so ju prebivalci radostno vsprejeli. Za njima so prišle tudi redovnice sv. Jožefa iz Chambery (reci Šamberi); odrinile so iz Kopenhagena dne 1. junija 1896. Prevzele so s tem te verle junakinje težavno nalogo. Nova šiba je namreč prišla nad uboge Islandce, — gobe v strašni podobi. Do sedaj se še ni nič ukrenilo niti za bolnike niti proti boleznim.

O. Ivan Sveinsson iz družbe Jezusove, doma iz Islandije, ud nemške redovne provincije, zdaj misijonar na Danskem, kliče milo do vseh plemenitih serc, naj ga z milimi darovi podpirajo, da bode sezidal hišo, v katero bi se vsprejemali gobovi, da se bolezen omeji in odverne. Vsakemu darovatelju obljubuje, da se hoče njega in vsih njegovih skozi celo leto izrecno spominjati pri daritvi sv. maše.

Naj bi presv. Serce Jezusovo, pod čegar posebnim varstvom je sv. misijon, bogati svoj blagoslov čez ves otok Islandijo izlilo in zlasti še na uboge gobovce!

Glavni namen za mesec september:

Duhovne vaje.

b) Posebni nameni:

15.) **Marijino Vnebovzetje.** Vedno krepkeje razvijanje marijanskih družb. Hiša habsburška. Propad brezbožnega prostozidarstva.

16.) **Sv. Joahim.** Osebo blagostanje sv. Očeta. Duhovni in obhajanci. Posebno važne duhovne vaje.

17.) **Sv. Liberat.** Prav mnogi ljudski misijoni. Spreobrnjenci v stiski. Pomočki za zvišanje velikih dolgov.

18.) **Sv. Helena.** Cesar avstrijski. Vsak dan bolj rastoča gorečnost za izvršitev dobrih namenov. Katoliško gibanje na Dunaju.

19.) **Sv. Sebald.** Spreobrnitev socialnih demokratov. Znanstveno podjetje. Zadoščenje za prekletve vredna dejanja in njih na daljno zatiravanje.

20.) **Sv. Bernard.** Gojitev notranjega življenja, zlasti pri duhovnikih in redovnikih. Važne župnijske zadeve. Mnogo pravi.

21.) **Sv. Ivana Frančiška.** Pospeševalci molitvenega apostoljstva. Več bratovščin, ki so mlačne postale. Uboge duše.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev

varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešešovanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Neka žena priporoča bolnega moža v molitev na čast sv. Jezusovemu Sercu, N. lj. Gospej, sv. Jožefu in sv. Antonu Padovan. za ozdravljenje, če je Božja volja. — Neka mati priporoča svojega sina Naši lj. Gospej presv. Sercu Jezusovemu, da bi si izvolil stan, ki je njegovi duši najbolj k izveličanju. F. D.

Listek za raznoterosti.

Vspored duhovnih vaj za delavke ljubljanskih tovarn, ki se bodo veršile v mestno-župni cerkvi sv. Jakoba. — Petek 14. avg. ob pol 7. uri zvečer: Pridi sv. Duh. — Pripravljalni govor. — Litanije. — Sobota 15. avg. ob 7. uri zjutraj: I. Premišljevanje. — Sv. maša pred izpostavljenim presv. R. T. — Ob 11. uri dopoldne: Sv. Križev pot. — Ob tričetrt r. 5 popoldne: Sv. Rožni venec. — Ob 6. uri zvečer II. Premišljevanje. — Litanije. — Nedelja 16. avgusta: Vse kakor poprejšnji dan. — III. IV. Premišljevanje. — Ponedeljek 17. avgusta ob četert na 5 zjutraj: Sklepni govor. — Slovesna sv. maša. — Skupno sv. obhajilo. — Molitve za popolni odpustek in „Zahvaljena pesem“. — K obilni vdeležbi vabi:

odbor katol. društva za delavke.

Romarsko cerkev sv. Roka v Dravljah pri Št. Vidu nad Ljubljano bil je lanski potres hudo poškodovan, da je bilo treba obok podreti in razpokani zid z vezmi zvezati. To delo je letos prevzel domači mojster Kaspar Albrecht, posestnik v Dravljah. Po hvalevrednem trudu in skrbljivosti ključarja Mih. Kuno- varja je prenovljena cerkev zdaj tudi okrašena na oboku s sliko sv. družine; nad velikim oltarjem pa molita dva angelja presv. R. Telo. Sploh so obok in stene pri velikem oltarju z lepimi okraski bogato ozaljšane. V prenovljeni romarski cerkvi se bo navadni romarski skod sv. Roka sledeče obhajal: Velikega Šmarna dan popoldne ob 5. uri pridiga in pete litanije z blagoslovom. Drugi dan v nedeljo bo prvo opravilo ob 5. uri, drugo ob 9. uri vmes bo pa še tudi ob 7. in 8. uri tiha sv. maša. Popoldne ob 5. uri pete litanije. Drugo nedeljo 23. avgusta je zopet ob 6. in 10. uri dopoldne opravilo v Dravljah, z litanijami ob 5. uri popoldne. Dokonča pa vso slovesnost v čast sv. Roku ljubljanska procesija 24. avgusta, s katero se mesto Ljubljana z obljubljenjo procesijo priporoča varstvu sv. Roka, posebno zoper kužne bolezni. Pogrešale se bodo letos le orglje, kate- re so se morale pri popravljanju odstraniti in jih ni bilo mogoče zopet postaviti, ker bo treba ali novih, ali vsaj temeljito popravljenih. Vse to bo stalo marsikak novčič; pa upati je, da bodo romarji v tej izredni sili z darovi spomnili se v cerkvi, v kateri se bodo priporočali varstvu sv. Roka.

Iz Škofje Loke. Prevz. knezoškof so 6. avgusta posvetili veliki altar v grajski kapelici uršulinskega samostana. — Čez 14 dni — 23. t. m. se zopet vernejo in bodo blagoslovili krasno zastavo tukajšnjega „katol. društva rokodelskih pomočnikov“. K tej slovesnosti, ki se bo veršila v mestni župni cerkvi sv. Jakoba, bodo povabljeni vsa toverstna in podobna katoliška društva.

V Polhovem Gradcu se bo obhajala 25. t. m. stoletnica rojstva slavnega skladatelja Gregorija Rihar-ja. Ob 10 uri bo v ondašnji župni cerkvi slovesna sv. maša s pridigo; v rojstni hiši slavljenčevi na to pa slavnostni govor in odkritje spominske plošče. Kdor se želi vdeležiti skupnega kosila, naj se oglasi pri „odboru za Riharjevo slavnost v Polhovem Gradcu“ vsaj do 20. avgusta.

V Šiški se bo 14. t. m. slovesno blagoslovilo novo znamenje lurške M. B., katero je dala napraviti gospa Apol. Pavšič.

Mons. Jeranova dijaška miza. Za mesec julij treba je bilo pri dijaški mizi poravnati te le račune. Za hrano v ljudski kuhinji 88 gld. 34 kr., za hrano po stanovanjih 37 gld. 30 kr., za stanovanje 42 gld. 50 kr., za šolske potrebe, vzlasti knjige ob koncu šolskega leta, 57 gld. 45 kr., skupaj 225 gld. 59 kr. — S tem smo, hvala Bogu, prebili to šolsko leto. — Podpiranih dijakov je bilo povprek vsak mesec okoli 130; od teh so nekateri z odliko, večinoma pa s pervim redom doveršili šolsko leto, nekaj jih ima ponavljajno skušnjo, nekaj malega jih je padlo. — Vspeh je bil primeroma zelo ugoden. Ako namreč pomislimo, s kakimi težavami se ima boriti te verste mladina, katera se podpira pri dijaški mizi, je število nepovoljnih vspehov zelo neznatno. — Glede troškov ob koncu leta omenim nastopno: Za štiri mesece (april, maj, junij in julij) bilo je vseh stroškov za dijake 1096 gld. 84 kr. — Blagi mladinojubi so v tem času zelo velikodušno podpirali dijaško mizo, tako da je nekaj stotakov ostalo v blagajnici vsaj za začetek šolskega leta. — V zaupanju na pomoč božjega mladinojuba, na priprošnjo pokojnega očeta revnih dijakov, kanonika Jerana, in na podporo blagih prijateljev naše šolske mladine nadaljevali bomo tudi prihodnje leto to delo kerščanske ljubezni ter pri podpiranih dijakih gledali, da dobe poštena in zdrava stanovanja, da bodo lepega vedenja ter da dobro napredujejo v šoli. Šolska vodstva in nekateri gg. profesorji nas bodo v tem podpirali. — V dosego teh namenov treba pa zdatne podpore, za katero prosim v ime Boga in v ime podpore potrebne naše mladine. —

Ljubljana, 6. avgusta 1896 1896.

A. Kalan.

Dobrotni darovi.

Za Klanec spomenik: F. Kepec 1 gld.

Za katol. sklad: F. Kepec 1 gld.

Za Marijanišče: F. Kepec 1 gld. — M. Starec 50 kr.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: M. Berčič 50 kr. — Neimenovana 30 gld.

Za monsg. Jeranov spomenik: F. Kepec 1 gld. — Šolarji v Dražgošah 1 gld.

Za Pripravljalni dom: F. Kepec 2 gld. — S. Zupan 25 gld. — Šolarji v Dražgošah 2 gld.

(Drugi darovi prih.)

Listnica vredništva.

Gosp. F. P. v S: Hvala lepa! Pride v prihodnjem listu. — Gosp. P. v T.: Dobro došle; pridejo kmalu na versto. — Gosp. J. L. v Polh Gradcu: Ker je bilo prepozno priobčiti cel dopis, omenili smo slavnost samo s kratko notico.